

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ В ОТГ

Саржан А.С., wks3@ukr.net

*Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного,
студентки гр. ІІ МБ ПУ*

Мета освіти – всебічний розвиток людини як особистості та найвищої цінності суспільства, її талантів, інтелектуальних, творчих і фізичних здібностей, й необхідних для успішної самореалізації компетентностей. Загальна спрямованість модернізації освіти полягає у необхідності забезпечення її відповідності європейським стандартам, потребам сучасного життя країни та регіону, цілеспрямованій орієнтації на задоволення запитів жителів громади щодо якісної та доступної освіти. [1]

Дошкільна освіта – це перша і найважливіша складова у системі безперервної освіти і виховання дітей. Дошкільна освіта – первинна ланка єдиної системи виховання і навчання. Виховна робота, мета якої гармонійний розвиток дітей, формування навичок життя в суспільстві, здійснюється відповідно до програм виховання та навчання.

З метою розвитку мережі дошкільних навчальних закладів повинна проводитися робота щодо збільшення кількості місць в діючих дошкільних закладах та відновлення роботи груп та закладів. [2]

Відповідно до статей 9, 33 Закону України «Про дошкільну освіту» забезпечуються рівні права на здобуття дошкільної освіти, соціальний захист, підтримку дітей з особливими потребами, дітей з інвалідністю, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку, реабілітації. Саме тому є необхідність у створенні груп для дітей з особливими потребами, що дасть можливість охопити усіх дітей, які цього потребують, корекційною освітою.

Розуміючи, що дошкільна освіта у тому вигляді, коли діти знаходяться у дошкільних навчальних закладах упродовж дня не в змозі у повній мірі забезпечити потреби населення і з соціально-економічної точки зору не ефективні, постає питання щодо створення у дошкільних навчальних закладах додаткових груп функціонального призначення, наприклад групи з короткотривалим терміном перебування або інтенсивного розвитку (по підготовці до школи). Одночасно з цим є потреба подальшого оновлення і поповнення матеріально-технічної бази дошкільних навчальних закладів. [5]

Великою проблемою, на жаль, залишається доступність якісної сучасної дошкільної освіти для сільських дітей. Це є одним з пріоритетів державної освітньої політики на сучасному етапі, адже підтримка розвитку соціальної сфери села і сільських територій ототожнюється з державною підтримкою розвитку аграрного сектору. [3]

Для подолання проблеми кадрового забезпечення дитячих садків на селі на початку 2019 року в Україні було прийнято закон, у якому зафіксовано, що вступники, які мають бажання працювати в сільській місцевості, вперше зможуть скористатися правом першочергового зарахування на бюджет, і це стосується саме педагогічних вишів, зокрема, за спеціальністю «Дошкільна педагогіка». [4]

Найпершим суспільним середовищем для дитини стає дошкільний навчальний заклад, метою якого є забезпечення гармонійного розвитку особистості дитини, її фізичного і психічного здоров'я, виховання ціннісного ставлення до природного й соціального довкілля, до самої себе, формування механізмів соціальної адаптації та творчого втілення в умовах життя в товаристві незнайомих дітей і дорослих. Дошкільна освіта як перша самоцінна ланка має гнучко реагувати на сучасні соціокультурні запити, збагачувати знання дитини необхідною якісною інформацією, допомагати їй реалізувати свій природний потенціал, орієнтуватися на загальнолюдські й національні цінності.

Список використаних джерел:

1. Про дошкільну освіту: Закон України від 11.07.2001 № 2628-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 49. – Ст. 259.
2. Європейські стратегії для місцевих громад України та Молдови: досвід країн Вишеградської четвірки: методичний посібник / Р. Шарлея, А. В. Кавунець, О. М. Безпалько, М. Москалу, А. І. Ланова – Вінниця: ТОВ «Нілан-ЛТД», 2018. – 76с.
3. Застрожніков А.Г., Застрожнікова І.В. Державна підтримка інфраструктури села, як передумова сталого розвитку сільського господарства країни / А.Г. Застрожніков, І.В. Застрожнікова // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки) / За ред. М.Ф. Кропивка. – Мелітополь: Вид-во Мелітопольська типографія «Люкс», 2016. - №1. – с.148-152 .
4. Застрожнікова І.В. Державне регулювання підготовки кадрів для об'єднаних територіальних громад вищими навчальними закладами України / І.В. Застрожнікова // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. пр. – Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2019. – Вип. 1 (55).
5. Стратегія розвитку освіти в громаді: практичний poradник. / Войцех Мархлевські, Олег Процак. — К., 2018. — 56 с.
6. До уваги ОТГ: індекс спроможності шкільної освітньої мережі [Електронний ресурс] // Децентралізації даєм можливості. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://decentralization.gov.ua/news/8889>.

МУЛЬТИКУЛЬТУРНОЕ ГОРОДСКОЕ СООБЩЕСТВО КАК ЗАЛОГ УСПЕШНОГО РАЗВИТИЯ ГОСУДАРСТВА

Смелянский Денис, Email: expiridans@gmail.com
*Таврический государственный агротехнологический университет
имени Дмитрия Моторного, Мелитополь, Украина*

Отличительной чертой современной цивилизации является культурная неоднородность обществ. Процессы становления индустриального способа производства, войны и завоевания, различные формы миграции, процессы демократизации и тенденции открытости стали основой формирования современных полиэтнических и поликультурных наций. В современном мире население все большего количества государств становится поликультурной: этнокультурные и религиозные группы, исповедующие разные (в чем-то даже противоположные) культурные установки, морально-этические и нравственные ценности сосуществуют, итак или иначе, взаимодействуют сегодня не только в так называемых переселенческих государствах, таких как США, Канада или Австралия, но и в таких традиционных национальных государствах, как Франция, Германия или Великобритания. Это означает, что «проблема поликультурности», которую широко можно определить, как свойственную поликультурному обществу, осложнена процессом, определения общего блага через множественность и потенциальность разнонаправленности культурных установок различных групп населения. Эта проблема стала актуальной сегодня и для европейских стран.

Что касается Украины, то по современным стандартам она является относительно этнически однородной страной – этнические украинцы составляют почти три четверти населения. Поэтому во многих местностях (в основном приграничных) компактно проживают немало иноэтнических групп, а в отдельных регионах удельный вес таких групп